

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/254/2018
Identifikačné číslo spisu: 1515209214
Dátum vydania rozhodnutia: 14.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1515209214.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti o maloletých 1/ W. W., 2/ Z. W. a 3/ B. W., zastúpených opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom v Bratislave, Vázovova č. 7/A, deti matky Ing. G. V. bývajúcej v N., zastúpenej spoločnosťou Zahradnikova.Sk, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Štefanovičova č. 12, IČO: 50187309, a otca Mgr. H. W., bývajúceho v N., prechodne v N., zastúpeného spoločnosťou PROVENTUS | advokáti s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mostová č. 2, IČO: 50145126, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 20 P 97/2015, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. júla 2018 sp.zn. 11 CoP 153/2018, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok z r u š u j e a vec vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom z 24. novembra 2015 č.k. 20 P 97/2015-147 Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“) zaviazal otca platiť výživné na maloleté deti W., Z. a B. (ďalej tiež „maloletí“) za obdobie od 1. mája 2015 do 15. novembra 2015 vo výške po 200 € mesačne. Zročné výživné od 1. mája 2015 do 15. novembra 2015 vo výške 550 € na každé dieťa povolil otcovi splácať sumou po 180 € mesačne na každé dieťa spolu s bežným výživným počnúc decembrom 2015 pod stratou výhody splátok. Konanie v časti týkajúcej sa návrhu na zverenie maloletých detí, zastupovania a spravovania ich majetku a úpravu styku otca s maloletými deťmi zastavil. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. Na odvolanie otca Krajský súd v Bratislave (ďalej aj len „odvolací súd“) rozsudkom z 24. januára 2017 sp.zn. 11 CoP 67/2016 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že: I. za obdobie od 1. mája 2015 do 6. novembra 2015 je otec povinný platiť výživné na maloletých vo výške po 200 € mesačne, II. zročné výživné za obdobie od 1. mája 2015 do 6. novembra 2015 v celkovej výške 589,60 € pre každého maloletého samostatne je otec oprávnený splácať v splátkach po 180 € mesačne spolu s bežným výživným počnúc 1. februárom 2017 pod stratou výhody splátok, III. žiaden z

účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

3. Proti uvedenému rozsudku podal otec („prvé“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP v spojení s § 2 CMP. Žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací uznesením z 19. marca 2018 sp.zn. 3 Cdo 88/2017 (publikovaným neskôr ako judikát R 65/2018) napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu riešením otázky, či platenie rodinných prídavkov (vyrovňavacej dávky rodinných prídavkov) rakúskymi úradmi je alebo nie je okolnosťou, na ktorú by mal prihliadať súd v konaní o výživnom na maloleté dieťa. Podľa názoru dovolacieho súdu predstavuje prídavok na dieťa štátnu sociálnu dávku, ktorou štát prispieva rodičovi, či inej oprávnenej osobe na výchovu a výživu nezaopatreného dieťaťa. I keď povinnosť prispievať na výživu maloletých majú predovšetkým rodičia a vyplácanie prídavkov na deti nenahradzuje plnenie tejto povinnosti, predsa len (aj úradmi alebo inštitúciami iných štátov) vyplácané rodinné prídavky (rodinné dávky, vyrovňavacie dávky alebo ich doplatok) môžu sčasti uhradiť odôvodnené potreby maloletého dieťaťa. Najvyšší súd preto uzavrel, že súd pri určovaní výšky výživného na maloleté dieťa musí z týchto dôvodov prihliadať aj na to, do akej miery sú potreby maloletého hradené z takýchto zdrojov. Vzhľadom na to, že napadnuté rozhodnutie nespočíva na správnom právnom posúdení (§ 432 ods. 1 CSP), dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Odvolací súd rozsudkom zo 17. júla 2018 sp.zn. 11 CoP 153/2018 odvolaním otca napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že a/ otec je povinný platiť výživné na maloletého W. W. sumou 200 € mesačne, na maloletého Z. W. sumou 200 € mesačne a na maloletého B. W. sumou 200 € mesačne za obdobie od 1. mája 2015 do 6. novembra 2015; b/ zročné výživné na maloletého W. za obdobie od 1. mája 2015 do 6. novembra 2015 vo výške 589,60 € je otec povinný zaplatiť matke do 30 dní; c/ zročné výživné na maloletého Z. za obdobie od 1. mája 2015 do 6. novembra 2015 vo výške 589,60 € je otec povinný zaplatiť matke do 30 dní; d/ zročné výživné na maloletého B. za obdobie od 1. mája 2015 do 6. novembra 2015 vo výške 589,60 € je otec povinný zaplatiť matke do 30 dní. Rozhodol tiež, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne vychádzal z kritérií rozhodných pre určovanie výživného na maloleté dieťa, uvedených v § 62 ods. 1 až 5 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Podľa názoru odvolacieho súdu postupoval súd prvej inštancie správne aj pri posudzovaní výšky výživného v súvislosti s vyplácanými prídavkami na deti rakúskymi úradmi. Stotožnil sa s názorom, že na zabezpečenie odôvodnených potrieb maloletých detí slúžia vo všeobecnosti aj prídavky na deti vyplácané iným štátom, v danom prípade ale, a to predovšetkým so zreteľom na výšku príjmu otca a jeho životnú úroveň je nepochybné, že výška rakúskych sociálnych dávok nemá význam, s prihliadnutím na ktorý by bolo potrebné zmeniť prvoinštančným súdom stanovenú výšku výživného na maloleté deti. Vzhľadom na otcom dosahovaný mesačný čistý príjem v rozhodnom období nemožno vychádzať z úvahy, že tieto dávky zakladajú dôvod pre určenie nižšieho výživného na maloleté deti. Keďže predmetom daného konania bolo určenie výživného za rok 2015 a výživné má spotrebný charakter, odvolací súd zmenil výrok napadnutého rozsudku v časti určenia splatnosti zročného výživného na každé z maloletých detí do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (§ 232 ods. 3 CSP). Návrhu otca na doplnenie dokazovania zameraného na zistenie výšky rodičom vyplácaných sociálnych dávok za dotknuté obdobie odvolací súd nevyhovel s odôvodnením, že ide o návrh nadbytočný. S poukazom na vyššie uvedené dospel k záveru, že otec v dovolaní neopodstatnene spochybňuje správnosť určenia výšky výživného na maloleté deti. Zmenu prvoinštančného rozhodnutia (§ 388 CSP) odôvodnil odvolací súd poukázaním na nesprávnosť jeho výroku (výživné musí byť určené pre každé dieťa osobitne ako samostatný nárok) a určenia zročného výživného.

6. Proti tomuto rozsudku podal otec („druhé“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a pre prípad, že by dovolací súd dospel k záveru o neprípustnosti jeho dovolania v zmysle tohto ustanovenia, tak z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Opodstatnenosť (aj „druhého“) dovolania

vyvodzoval z nesprávnosti právneho posúdenia, na ktorom spočíva napadnutý rozsudok.

6.1. Odvolaciemu súdu vytkol, že svojím rozhodnutím porušil zákaz reformatio in peius v odvolacom konaní, v zmysle ktorého nemôže dôjsť k zmene napadnutého rozhodnutia v neprospech odvolateľa. Uvedenú zásadu vyjadruje § 16 ods. 3 CSP. V súvislosti s touto argumentáciou poukázal na to, že súdom prvej inštancie mu bola uložená povinnosť zaplatiť zročné výživné vo výške 550 € na každého maloletého, výsledkom odvolacieho konania ale je, že má zaplatiť 589,60 € na každého z nich.

6.2. Poukázal tiež na to, že už v „prvom“ dovolaní namietol, že odvolací súd nerozhodol správne, pokiaľ pri určení výživného nezohľadnil sociálne dávky - prídavky na deti, ktoré matka poberala tak z rakúskeho, ako aj slovenského sociálneho systému. Netvrdil, že rodinné prídavky majú suplovať jeho vyživovacia povinnosť, súdy ale nerozhodli správne, lebo nezisťovali, v akom rozsahu sú potreby detí kryté týmito štátnymi dávkami a o výživnom rozhodli bez tohto zisťovania. Najvyšší súd mu pri rozhodovaní o tomto dovolaní dal za pravdu, ním napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu, ktorý ale v priebehu ďalšieho konania závery najvyššieho súdu úplne odignoroval. Formálne síce konštatoval, že mal na zreteli aj rodinné prídavky vyplácané na maloletých, v skutočnosti ale (porušiac § 455 ods. 2 CSP) na ne neprihliadol s odôvodnením, že otec má také príjmy a tomu zodpovedajúcu životnú úroveň, že vyplácané rodinné prídavky nemohli nič zmeniť na správnosti určenia výživného na každého maloletého vo výške 200 €. Týmto právnym názorom sa odvolací súd odklonil nielen od judikátu, na ktorý poukázal v „prvom“ dovolaní (R 69/1971), ale tiež od záverov vyjadrených v rozhodnutí najvyššieho súdu sp.zn. 4 Cdo 96/2017. V dôsledku toho nesprávnosť vytýkaná dovolacím súdom v rozhodnutí o „prvom“ dovolaní zostala bez nápravy.

6.3. Dovolateľ nespochybnil, že pri rozhodovaní o výživnom na maloleté deti sú významné ich potreby, súdy ale primerane nezohľadnili, že aj potreby detí „majú určitý strop“ a je potrebné ich potreby najskôr zistiť, vyčísliť a následne hľadať pre ne zdroj krytia. V danom prípade rozhodnutiu odvolacieho súdu takýto (správny) postup nepredchádzal.

6.4. Podľa názoru otca sa súdy pri určovaní výživného dopustili aj iných nesprávností (napríklad prehliadli, že reálne príjmy oboch rodičov sú veľmi podobné, neuviedli, akú sumu mesačných výdavkov považujú za opodstatnenú, nijako číselne nevyjadrili osobnú starostlivosť matky o maloletých, ktorí navštevujú predškolské zariadenia, nezohľadnili, že všetky výdavky na deti sú plne kryté rodinnými prídavkami a výživným a že otec má výdavky spojené so zabezpečením jeho bývania, resp. ďalšie zvýšené výdavky).

6.5. V záverečnej časti dovolania otec uviedol, že odvolací súd zasiahol do jeho práva na spravodlivý súdny proces, lebo mu reakciu matky na jeho podanie z 22. mája 2018 doručil až 18. júla 2018, teda deň po vyhlásení („nového“) rozsudku. Navyše, už pri „prvom“ dovolaní žiadal súdy, aby postupovali podľa § 219 ods. 3 CSP a o termíne vyhlásenia rozsudku ho upovedomili aj v elektronickej podobe. Odvolací súd toto ustanovenie nerešpektoval, čím mu znemožnil realizáciu procesných oprávnení účastníka civilného mimosporového konania. Svojím postupom konal v rozpore so závermi judikátu R 9/2016.

6.6. Dovolateľ z týchto dôvodov žiadal zrušiť nielen napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ale tiež rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

7. Matka vo vyjadrení k („druhému“) dovolaniu uviedla, že otcom napadnutý rozsudok spočíva na správnych skutkových a právnych záveroch. Prípustnosť tohto dovolania nezakladá skutočnosť, že otec nesúhlasí so spôsobom zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie. K údajnému porušeniu zásady zákazu reformatio in peius nedošlo, lebo v zmysle § 65 CMP odvolací súd nie je viazaný rozsahom odvolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu. V danom prípade išlo o takú vec (§ 23 ods. 2 CMP). Na to, že uvedená zásada sa neuplatňuje v civilnom mimosporovom konaní, poukázalo už aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 193/2008. Podľa jej názoru odvolací súd rešpektoval právne závery najvyššieho súdu vyjadrené v rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 88/20017 a v žiadnom prípade sa neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). O prípustnosti dovolania otca podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nemožno uvažovať z dôvodu, že už rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 88/2017 znamená, že otcom nastolená otázka bola dovolacím súdom vyriešená. Podľa jej názoru nie je dovolanie otca prípustné ani podľa § 420 písm. f/ CSP, lebo otcom vytýkaná procesná nesprávnosť (nedoručenie vyjadrenia matky) nedosahuje intenzitu, ktorá by bola relevantná v zmysle tohto ustanovenia. Z týchto dôvodov žiadala ním podané dovolanie zamietnuť ako nedôvodné.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a tiež dôvodné.

9. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

10. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

11. Otec uvádza, že ak (dovolací súd dospeje k záveru, že) dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP prípustné nie je, vyplýva jeho prípustnosť z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo.

12. Do záverečnej časti dovolania zaradil otec text, obsah ktorého je - nespochybniteľne a celkom jednoznačne - námietka existencie procesnej vady znátočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Napriek vnútornej štruktúre dovolania, v ktorom je argumentácia otca týkajúca sa prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP (resp. jeho dôvodnosti podľa ustanovenia § 432 CSP) predradená jeho argumentácii týkajúcej sa procesnej vady znátočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd nemohol v danom prípade postupovať v súlade s otcom zvolenou postupnosťou uplatnenia jednotlivých dovolacích námietok a tvrdení.

14. So zreteľom na legislatívne vyjadrenie (aj vecnej) postupnosti jednotlivých dôvodov prípustnosti dovolania (§ 420 CSP a až za ním nasledujúce ustanovenie § 421 CSP) a tiež dovolacích dôvodov (§ 431 CSP týkajúci sa procesných väd ako dovolacieho dôvodu a až za ním nasledujúci § 432 CSP upravujúci dovolací dôvod - nesprávne právne posúdenie veci), ale tiež doterajšiu rozhodovaciu prax najvyššieho súdu dovolací súd pristúpil najskôr k skúmaniu opodstatnenosti tej časti dovolacej argumentácie, v ktorej otec tvrdí, že mu odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Otec tvrdí, že k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP došlo nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu, ktorý mu reakciu matky na jeho podanie z 22. mája 2018 doručil až 18. júla 2018, teda až po vyhlásení dovolaním napadnutého rozsudku. Namieta, že v dôsledku toho nemal možnosť vyjadriť sa včas (ešte pred rozhodnutím súdu) k veci a tiež argumentácii matky. Uviedol tiež, že už v „prvom“ dovolaní požiadal súdy, aby ho o termíne verejného vyhlásenia rozsudku upovedomili aj v elektronickej podobe, odvolací súd ale túto jeho požiadavku a tým aj zároveň ustanovenie § 219 ods. 3 CSP nerešpektoval,

16. O tom, aký bol v tej-ktorej veci procesný postup súdu a ako prebiehalo civilné konanie, si dovolací súd môže urobiť obraz len zo spisu (3 Cdo 346/2009, 3 Cdo 183/2017, 5 Cdo 104/2017, 7 Cdo 157/2011).

17. Po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu otec požiadal o rozhodnutie vo veci, vyjadril sa, že je potrebné, aby súd prvej inštancie vykonal dokazovanie za účelom zistenia výšky rodinných prídavkov.

Matka v podaní z 13. júna 2016 k tomu uviedla, že podľa jej názoru by navrhované dokazovanie bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti. Toto podanie matky - ako vyplýva z písomného záznamu súdnej kancelárie odvolacieho súdu (č.l. 289) - bolo 10. júla 2018 odoslané v elektronickej podobe na adresu právneho zástupcu otca.

18. V spise sa na č.l. 290 nachádza „Oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku“ dňa 17. júla 2018, ktoré bolo vyvesené na úradnej tabuli odvolacieho súdu 11. júla 2018 a v ten istý deň zverejnené na webovej stránke odvolacieho súdu.

18.1. Otec už v „prvom“ dovolaní (č.l. 231 spisu) požiadal súd, aby mu v zmysle § 219 ods. 3 CSP doručoval oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku aj elektronickými prostriedkami na adresu proventus.advokati@gmail.com.

18.2. Najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 714/2015, ktoré bolo neskôr publikované ako judikát R 9/2016, dospel k záveru, že k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom dochádza tiež vtedy, keď odvolací súd v rozpore s ustanovením § 214 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomil elektronickými prostriedkami účastníka, ktorý požiadal o také doručovanie písomností. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí poukázal na ústavnoprávny a procesnoprávny rozmer verejného vyhlásenia rozsudku a konštatoval, že ak odvolací súd nerešpektuje predpoklady a zásady, za ktorých sa v súlade s právnym poriadkom verejne vyhlasuje rozsudok, odníma účastníkovi konania možnosť pred súdom konať. Tento záver zopakoval najvyšší súd aj v ďalších rozhodnutiach (5 Cdo 227/2013, 7 Cdo 192/2013, 5 Cdo 29/2016, 4 Cdo 132/2017, 2 Cdo 118/2018).

18.3. Povinnosť súdu doručovať v elektronickej podobe upovedomenie o verejnom vyhlásení rozsudku účastníkovi, ktorý o to požiada, obsahuje aj súčasná právna úprava, účinná od 1. júla 2016. Podľa § 219 ods. 3 CSP vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom

bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

18.4. Zo spisu vyplýva, že odvolací súd v danom prípade pred verejným vyhlásením („druhým“) dovolaním napadnutého rozsudku podľa § 219 ods. 3 CSP nepostupoval (v spise nie je založený doklad, ktorý by preukazoval, že otec bol v elektronickej podobe upovedomený o mieste a čase verejného vyhlásenia („druhým“) dovolaním napadnutého rozsudku).

18.5. Podľa názoru odvolacieho súdu je za súčasnej právnej úpravy opodstatnený právny záver, v zmysle ktorého dochádza k zásahu do práva na spravodlivý proces a k znemožneniu realizácie procesných oprávnení strany (§ 420 písm. f/ CSP) tiež procesným postupom odvolacieho súdu, ktorý v rozpore s ustanovením § 219 ods. 3 CSP o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomí elektronickými prostriedkami procesnú stranu, ktorá o také doručovanie požiadala.

19. Dovolanie otca, ktorému bolo vyššie uvedeným, procesne nesprávnym, postupom zasiahnuté do práva na spravodlivý súdny proces, je preto nielen prípustné podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ale zároveň tiež dôvodné, lebo je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod relevantný v zmysle § 431 ods. 1 CSP. Dovolací súd vzhľadom na to nemá inú možnosť, než napadnuté rozhodnutie zrušiť.

20. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 111/2014, 3 Cdo 4/2012, 4 Cdo 263/2013, 5 Cdo 241/2013, 6 Cdo 591/2015, 7 Cdo 212/2014, 8 Cdo 137/2015). Na tom zotráva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po tomto dni (2 Cdo 5/2018, 3 Cdo 146/2018, 4 Cdo 61/2018, 5 Cdo 29/2016, 8 Cdo 70/2017). Dovolací preto ani v danom prípade neposudzoval dovolanie otca z hľadiska opodstatnenosti jeho argumentácie majúcej väzbu na riešenie právnych otázok (čo v konkrétnostiach znamená tak z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP, ako aj jeho dôvodnosti v zmysle § 432 CSP).

21. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Dovolací súd podľa týchto ustanovení zrušil uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil

na ďalšie konanie.

22. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.